

ВІРУЮ

День П'ятидесятниці

Усі християни в Україні на 50-й день після вознесіння Ісуса Христа відзначають день П'ятидесятниці. У народі найчастіше називають його Зеленими святами – цього дня прийнято прикрашати свої домівки зеленим віттям дерев. І з сумом мусимо констатувати, що цим і обмежується знання про це свято для переважної більшості людей. Страждає від цього насамперед липа – скільки живих гілок понищено.

Насправді ці свята зовсім не зелені. Звичай прикрашати зеленим гіллям домівки можна, швидше, назвати поганським, аніж християнським. У Біблії ви не знайдете ані найменшого натяку на якесь прикрашання віттям осель цього дня, що підтвердить вам будь-який священник.

На жаль, за дві тисячі років людина так далеко відійшла від розуміння суті християнства, що все, що для неї залишилося, – це

кутя на Різдво, паска на Великдень і липова гілка на день П'ятидесятниці.

У чому ж суть цього свята? На

п'ятдесятний день після Христового воскресіння – звідси й назва: день П'ятидесятниці (не плутати зі старозаповітною Пятидесятницею)

– Дух Святий зійшов на апостолів, коли вони однодушно молилися в горниці. І з того дня бере свій початок Хрестова Церква. Отож сьогодні ми відзначаємо день народження Церкви. А ще – день зішестя Духа Святого, день Святої Трійці.

На жаль, людина дуже легковажна істота. Однак якщо легковажність у ставленні до мало-значущих речей ще якось можна зрозуміти, то легковажність до своєї вічної долі, до загравання із Божими істинами не зрозумієш.

Липове гілля швидко засохне. І що тоді – святу кінець? А що принесло для вас це свято? Що змінило? Адже П'ятидесятниця не закінчилася в тій горниці в Єрусалимі, Дух Святий і досі перебуває на землі. Перебуває для того, щоб Божа любов змогла достукатися до ваших сердець і спасти вас від вічних мук пекла. Чи готові ви прийняти її?

Бог нікого не змушує прийти до Нього, але любить і чекає Він всіх. Не запізнитесь!

* * *

Доторкнись до мене, Дух Святий, –
Заспіває серце стоголос.
Ти любові сяєво вплети
В пісню, наче у дівочу косу,
Все, що маю, – назавжди Твоє.
Подумки в майбутню зустріч лину.
Що не так – хай Слово розіб'є,
Кров Ісуса змиє геть провину.
Ти – моя опора, щит і захист,
Мотлоху земного вже не треба.
Світлого бажання юна птаха,
Ти політ благослови до неба.

Віка ЯРИЧЕВСЬКА.

П'ятий молитовний
сніданок у Києві
зібрав очільників
держави, політиків,
дипломатів та
представників Церков

2 червня 2016 року за участі перших осіб держави, народних депутатів України, членів уряду, депутатів парламентів країн Євросоюзу і США, представників дипломатичних місій, релігійних і громадських організацій відбувся П'ятий національний молитовний сніданок України.

Парламентські молитовні сніданки – давня традиція багатьох демократичних країн світу. Вони стали місцем духовного об'єднання і порозуміння політиків та урядовців. Більше 60 років такі молитовні сніданки проходять у конгресі США, а також в Європарламенті, у Німеччині, Норвегії та інших країнах. І вже п'ять років молитовні сніданки відбуваються в Україні – під патронатом Голови Верховної Ради України.

«Завдяки молитовним сніданкам політики різних рівнів починають дедалі більше усвідомлювати можливість заходів, що об'єднують управлінців з різними політичними сил навколо духовних і біблійних істин», – зазначив народний депутат України Павло Унгурян, координатор Національного молитовного сніданку.

Церкву Християн Віри Євангельської України на заході представляв керівник відділу освіти ЦХВСУ Віктор Вознюк. На сніданку також були присутні представники Церкви євангельських християн баптистів, Української Православної церкви Київського патріархату, католицької та греко-католицької Церков, єврейської релігійної громади, адвентистів сьомого дня тощо.

Участь у молитовному сніданку вперше взяв Президент України Петро Порошенко. Глава держави висловив сподівання, що відтепер це стане традицією. «Молитовні сніданки за участю представників релігійних організацій, державних діячів, політиків, урядовців, бізнесменів є доброю та багаторічною традицією в багатьох демократичних країнах. Тепер ця традиція приживається і в нас, в Україні, у найдраматичніші часи нашої новітньої історії», – сказав Президент.

Лідер нації також подякував всім, хто, незалежно від конфесії, молиться за українську армію і закликав до згуртованості у справах, збереження та підтримки суспільної злагоди заради європейського майбутнього нашої держави.

CHVE.ORG.UA.

«Він прославить Мене!»

Серед багатьох днів народження цей – унікальний. У день П'ятидесятниці народжена дитина на ім'я «Церква», яка одразу заговорила – заговорила мовами багатьох народів, новими мовами!

Нові мови, які Бог дав будівничим Вавилонської вежі, стали предметом поділу і непорозуміння. Нові мови новонародженої Церкви стали ознакою присутності у людині Духа Святого.

Оскільки мова – це інструмент спілкування, можливість вербально донести думку до співрозмовника, у Божих намірах було через одкровення Святого Духа Святий задум зробити відомим «аж до краю землі». Слова Ісуса Христа, винесені у заголовок, означають: «Дух Святий прославить, тобто виявить Мене публічно, зробить Моє ім'я відомим цілому світу».

Чи ж не це робить наповнений Духом рибалка Петро? Після короткого пояснення – що, власне, відбулося – він одразу починає прославляти (робити відомим) ім'я Христа Ісуса і Його жертви: «Мужі Ізраїльські! Вислухайте слова оці: Ісуса Назарянина, Мужа що Його Бог прославив (зробив відомим) вам силою, і чудами, і тими знаменами, що Бог через Нього вчинив серед вас... Отож весь Ізраїлів дім твердо знає, що і Господом, і Христом учинив Бог Його... що Його розіп'яли ви...» (Дії 2:22, 36).

У день П'ятидесятниці представники майже 20 народностей на своїх власних мовах почули про викупну жертву Спасителя. Дух Святий почав публічно прославляти і робити відомим ім'я Христове через проповідь Євангелія.

Відомий служитель Асамблей Божих США Томас Траск сказав: «Місіонерство – це результат П'ятидесятниці. Саме тому і був подарований день П'ятидесятниці – щоб Церква Христова стала Тілом, що рухається місіонерською роботою. На жаль, сьогодні значна кількість церков, які не мають місіонерського бачення. Вони пропускають ту ціль, ради якої Бог дав Церкві наповнення Святим Духом».

Серед багатьох християн сьогодні поширена думка, що хрещення Святим Духом з ознакою інших мов – це заключна ланка у слідуванні за Христом. Наповнення Духом стає особливим емоційним переживанням, надзвичайною релігійною насолодою, яку хочеться переживати ще і ще. Це кінцевий акт у сфері духовних відносин з Богом. Насправді ж наповнення Духом Святим – це благословенний початок руху у напрямку поширення Царства Божого. «Ви приймете силу Духа Святого і будете Моїми свідками аж до краю землі», – це головний стрижень і ціль злиття Святого Духа!

Трагізм багатьох християн у тому, що вони переживають духовну ейфорію, отримують духовне задоволення, стають споживачами благодаті і нічого не роблять

для головної цілі – завдяки силі і дарам Святого Духа прославляти, робити відомим ім'я Ісуса!

Мовою економістів цю думку можна сформулювати так: бюджетні кошти використовуються не за призначенням. За такі порушення є стаття у Кримінальному Кодексі України.

Пригадую, у далекому дитинстві ми разом з однолітками, сусідськими хлопцями, проводили «експеримент». У домі діда Гриця на стіні висів на ланцюжку масивний кишеньковий годинник. Нам вдалося зняти кришку і побачити бездоганний рух маленьких шестерень і коліщаток. Потім була коротка дискусія – чи можна цими коліщатками змолоти пісок або з годинника зробити млин. Сказано – зроблено. Ми потрошечку сипали пісок на механізм годинника... Що було далі – зможете здогадатися самі. Цінну річ було використано не за призначенням.

Вживання благодатної дії Духа Святого «не за призначенням» засмучує Духа Святого і призводить до розриву з Ним стосунків.

Шановні читачі! Сердечно вітаю вас із днем П'ятидесятниці, з днем народження Церкви Христової! Пам'ятайте, що як у той далекий день, так і сьогодні ціль Духа Святого – прославляти Христа, робити відомим Його ім'я – по всій Україні і аж до краю землі!

Микола СИНЮК.
Єпископ.

Одного разу Господь через пророка Єремію гнівливо звернувся до юдеїв-утікачів, які, втікаючи від халдеїв (вавилонян), опинилися в Єгипті, – бо вони почали служити чужим богам. Поклоніння чужим богам, і в першу чергу – «богині неба» або «небесній цариці» Астарті, все більше ширилося серед юдеїв, що поселилися в Єгипті. Не виключено, що слова докору через пророка Єремію прозвучали під час одного з свят, присвячених Астарті.

Господь також наголошує, що більшість юдеїв в Єгипті загине, останок їх буде нечисленним. І ось слова, котрі сказав пророк Єремія: «А оце вам той знак, говорить Господь, що Я відвідаю вас у цьому місці, щоб ви пізнали, що конче справдяться Мої слова на вас на зло. Так говорить Господь: Ось Я видам фараона Хофру, єгипетського царя, в руку його ворогів та в руку тих, що шукають душі його, як дав Я Седекію, Юдиного царя, у руку Навуходоносора, вавилонського царя, його ворога, що шукав душі його!» (Єремії 44:29-30).

Господь каже, що дасть своєрідну ознаку того, що має статись – загине єгипетський фараон Хофра, престол якого стояв міцно. За свідченням давньогрецького історика Геродота, Хофра вважав, що ніхто не зможе скинути його з трону. Проте пророцтво Боже, сказане через Єремію, збулося. 570 року до Різдва Христового Хофру видав до рук збунтованого єгипетського народу його зять Амазис, і юрба задушила фараона...

Залишимо поки що цю історію з Старого Заповіту і перенесімося в Новий Заповіт. Це вже пророцтво Ісуса Христа про останні часи перед Його другим приходом на землю: «І того часу на небі з'явиться знак Сина Людського, і тоді заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського, що йтиме на хмарах небесних із великою потугою й славою» (Матвія 24:30).

Ця пророцтво дуже важливе, бо стосується другого приходу нашого Спасителя Ісуса Христа. Проаналізуємо цей текст. Думаю, ті, хто вивчає Біблію, читали цей текст не раз. Звернімо увагу на черговість подій, які відбуватимуться: спочатку «з'явиться знак Сина Людського», а вже тоді «заголосять всі земні племена, і побачать вони Сина Людського».

Ця черговість не випадкова, адже Господь по Своїй милості дасть спочатку знак на небі. Що це за знак? В іншому тексті Біблії читаємо, що прихід Господа буде раптовим, як блискавка на небі. Це буде знак, який побачать Його вірні. Зауважте, не віруючі, а вірні Йому, – бо

Знак із небес

Затока Фанді – до і після припливу

так каже Святе Письмо, й ці вірні зрозуміють, що Господь гряде!

Ось ще один текст з Біблії: «І будуть ознаки на сонці, і місяці, і зорях, і тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль, коли люди будуть мертвіти від страху й чекання того, що йде на увесь світ, бо сили небесні порушаться. І побачать тоді Сина Людського, що йтиме на хмарах із силою й великою славою!» (Луки 21:25-27).

Це ще одні пророчі слова Христа, сказані учням, і тут Ісус вже дещо більше конкретизує події останнього часу. З прочитаного тексту ми дізнаємось, що ознаки будуть на небесних світилах, які оточують нашу землю. Не думаю, що це буде просте затемнення сонця, – це буде щось зовсім інше, що призведе до того, що буде «тривога людей на землі».

Звичайно, природні катаклізми завжди викликали переживання, хвилювання людей. Але яких людей? Тих, які безпосередньо прив'язані до територій, на яких відбуваються ті чи інші стихійні лиха. Більшість людей дивляться у випусках новин про якийсь ураган чи повінь в іншій країні, поспівчують і полягають спати, а зранку – новий день, турботи нового дня, і вже забули про те, що десь там щось сталося.

Але безпосередньо перед другим приходом Христа «тривога людей на землі» охопить весь

світ, все людство... Це буде щось надзвичайне, величне. І це буде останнім попередженням Бога щодо людства, щоб воно покалось і на вернулось до Христа.

Поміркуймо над іншими словами з тексту: «... збентеження від шуму моря та хвиль». З Божої волі земля піддається впливу небесних світил – сонця та місяця, що спричиняють припливи і відпливи в океанах та морях. Приплив і відплив – періодичні вертикальні коливання рівня океану або моря, що є результатом зміни положень місяця та сонця відносно землі укупі з ефектами обертання землі й особливостями даного рельєфу та проявляються в періодичному горизонтальному зміщенні водних мас. Припливи і відпливи викликають зміни у висоті рівня моря, а також періодичні течії, відомі як приливні течії, що роблять прогнозування припливів важливим для прибережної навігації. Ось таке визначення цього явища подає Вікіпедія. До речі, для інформації: у затоці Фанді (Північна Америка) спостерігаються найвищі припливи на нашій планеті (див. фото). Тут різниця між рівнем води в повну і малу воду – уявіть собі – більше 16 метрів!

Тепер повернімося до наведеного тексту з Біблії: «... бо сили небесні порушаться». Ми прочитали визначення припливів та відпливів і, думаю, вже зрозуміли, що ці природні явища

проходять і повторюються за чітким велінням Творця згідно із встановленим Ним же законом гравітації та фізичними властивостями рельєфу землі.

Тепер уявімо, що цей механізм гравітації між сонцем, землею та місяцем, який налагоджений тисячоліттями, порушується. Ні, не відмінюється, а просто порушується. Ми прочитали вище про найбільший зафіксований приплив на нашій планеті, але він проходить в рамках визначеного рельєфу. Цей приплив масштабний, але про нього людство вже знає, він передбачуваний. А тут порушується гравітація, і припливи можуть виникати в різних місцях і непередбачувано...

Ще один текст з Біблії: «Переміниться сонце на темряву, а місяць на кров, перше ніж день Господній настане, великий та славний!» (Дії святих апостолів 2:20). Ознаки на небі... Хтось буде шукати якесь сховище чи підземелля, а хтось буде шукати Господнього лиця, перебувати в молитвах.

Той, хто не читає Біблію, не вникає в неї, не зрозуміє часу приходу Ісуса Христа, для нього це буде просто як очікування «несправедливого покарання», а хтось буде чекати визволення і скаже в молитві: «Прийди, Господи Ісусе» (Об'явлення святого Івана Богослова 22:20).

Теперішні голлівудівські комп'ютерні блокбастери страшать глядача масштабними видуманими катаклізмами, які призводять до жахливих руйнацій і загибелі людства. Це практика зомбування ворога людських душ – диявола, і вона нагадує гіпнотичний вплив удава на свою майбутню жертву – нещасна жаба скаче не від удава, не наліво чи направо, а прямо у відкриту пащу. Ворог хоче таким чином зазомбувати людину, мовляв, «спочивай, їж та пий, і веселися!» (Луки 12:19), – все одно прийде кінець світу і тобі, і всім, накриє чи то вода, чи то вогонь.

Диявол не показує виходу, але, дорогий друже, не піддайся на обман ворога. Бо буде другий прихід Христа за вірними, які будуть забрані від землі, щоб вже вічно бути з Ним. А тих, хто не прийняв Христа, чекає жахлива доля – вічні муки в озері, що горить вогнем і сіркою.

Та Господь Бог дає людству вихід – він в Ісусі Христі, треба тільки в покайні звернутись до Нього, визнати Його своїм Спасителем, віддати Йому своє життя. А Він здатний попиклуватись про тебе і про твоє майбутнє...

Розкопки 1908 року в Єгипті показують, що десь біля 400 року до Р.Х., уже після пророцтва Єремії, про яке було сказано на початку, багато юдеїв у Єгипті навернулися до Живого Бога. Тут було знайдено рештки храму, який юдеї побудували не «небесній цариці» Астарті, а Істинному Богу, тому Господь не допустив знищення ізраїльського народу.

Б. В.

Комітет ВР розглянув законопроект про зміну церковної підлеглості

Комітет Верховної Ради з питань культури і духовності розглянув законопроект № 4128 «Про внесення змін до Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації» щодо зміни релігійними громадами підлеглості.

В обговоренні проекту взяли участь представники кількох конфесій, заступник Міністра культури України Тамара Мазур, директор Департаменту у справах релігій та національностей Мінкультури Андрій Юраш.

За словами авторів, мета проекту – забезпечення релігійних громад правом на свідомий вибір та вільну і безперешкодну зміну підпорядкованості релігійним центрам. «Його прийняття відповідатиме також рекомендаціям Венеціанської комісії та ОБСЄ», – зазначається на сайті Комітету.

За результатами розгляду Комітет більшістю голосів ухвалив рекомендувати Верховній Раді прийняти законопроект № 4128 у першому читанні в редакції, яка була запропонована на засіданні Комітету.

Голова Комітету Микола Княжицький зауважив, що при підготовці законопроекту до другого читання необхідно створити робочу групу за участі представників конфесій, Міністерства культури, Міністерства юстиції та інших експертів у сфері свободи совісті.

Варто нагадати, що Головне науково-експертне управління Верховної Ради рекомендувало відхилити цей законопроект, вказавши на загрозу невинуватого втручання держави в автономність релігійних громад та появи нових конфліктних ситуацій через плутанину у порядку внесення змін до статутів.

ІРС.

Християнин на робочому місці

Робота – те, з чим ми маємо справу кожного дня. Ми працюємо, щоб мати прожиток, одяг, житло... І цікаво, що це питання не залишається поза сферою інтересів Біблії. Виявляється, Слово Боже однозначно говорить, що християнин повинен по-особливому ставитися до своєї праці.

У Писанні читаємо: «І все, що тільки чините, робіть від душі, немов Господеві, а не людям!» (Кол. 3:23). Цей вірш містить дуже важливий урок: виявляється, усяка робота, навіть найпростіша, повинна робитися як для Господа. Тобто вона вимагає особливого ставлення й певного посвячення.

А ось що пише апостол Павло до Тита: «Раби щоб корилися панам своїм, щоб догоджали, не перечили, не крали, але виявляли всяку добру вірність, щоб у всьому вони прикрашали науку Спасителя нашого Бога» (Тит. 2:9-10).

Не думайте, що ці вірші звернені тільки до рабів і не актуальні сьогодні. Настанови, дані рабам, стосуються сьогодні всіх працівників.

Чи розглядали ви свою працю як можливість служіння Господу? Подумайте про це. Чи виказує ваше ставлення до роботи вашим колегам, товаришам по службі, співробітникам, начальникам вашу віру в Ісуса Христа і Його Євангеліє?

Що, згідно зі Словом Божим, має вирізняти християнина в роботі?

Послух

«Раби щоб корилися панам своїм...»

Християнин повинен бути слухняним працівником незалежно від того, хто його роботодавець: жорстока й вимоглива людина, невіруюча чи милосердна віруюча. Християнин має трудитися добросовісно.

Тоді він буде яскравим свідком Доброї Новини Ісуса Христа.

Старанність

«...Щоб догоджали». Слово, перекладене як «догоджати», буквально означає «приносити задоволення». Віруюча людина повинна працювати так, щоб її працею керівник був задоволений.

Завдання не лише в тому, щоб виконувати свій обов'язок, а й у тому, щоб бути готовим робити більше, ніж від тебе вимагається. Але важливо пам'ятати: догоджання начальнику не має стати самоціллю. Ваша мета – догодити Богу. Тому догоджання начальнику – це лише засіб для догоджання Богові.

Згода

«...Не перечили». Працівник-християнин не має права агресивно сперечатися зі своїм начальником заради того, щоб продемонструвати свою незгоду. Навпаки, він повинен бути поступливим щодо всього, крім того, що загрожує його фізичному та духовному здоров'ю, що суперечить істині й здоровому глузду.

Звичайно, якщо вимоги начальника суперечать вченню Слова Божого або порушують закони держави, ви можете виявити своє ставлення до цього на відповідних зборах працівників або навіть звернутися до представників влади відповідно до закону. Але якщо керівник не схиляє вас до гріха й порушення закону, ви повинні бути поступливим.

Чесність

«...Не крали». Добросовісний працівник-християнин не може мати нічого спільного з крадіжкою чи обманом. Його має вирізняти абсолютна чесність. Тільки чесна праця може стати свідченням віри в Христа.

Вірність

«...Але виявляли всяку добру вірність». Працівник-християнин повинен зарекомендувати себе в очах начальника і колег як вірна, надійна людина, на яку можна покластися. Йому можна довірити матеріальні цінності, можна довірити виконання відповідальної роботи – він ніколи не підведе і виконає все вчасно і якісно.

Недобросовісна праця людей, які сповідують вчення Євангелія, веде до того, що з цього вчення будуть глузувати й насміхатися люди світу.

Отже, послух, старанність, згода, сумлінність і вірність – ось характеристики праці справжнього християнина.

Остання частина 10-го вірша описує результат такої праці. Праця, яка відповідає здоровій науці Євангелія, приведе до приголомшливих результатів, тому що зробить віруючу людину «прикрасою науки Спасителя нашого Бога».

Відомий християнський письменник Джон Пайпер написав: «Оскільки Бог посилає нас на робочі місця як носіїв Його образу, то наші траншеї мають бути викопані прямо, з'єднання труб не може протікати, хірургічні розрізи повинні бути бездоганними, текст має формуватися ретельно, страви, які готуються, мають бути поживними й гарно поданими, тому що Бог – це Бог порядку й краси».

«Сьогодні Святий Дух діє набагато потужніше, ніж у дні першоапостольської Церкви!»

Інтерв'ю зі старшим єпископом Церкви ХВЕ України Михайлом ПАНОЧКОМ

– Чи змінилася дія Духа Святого порівняно з часами першоапостольської Церкви? Дехто запевняє, що сьогодні Він діє не так, як раніше.

– Протягом історії християнства диявол усіма силами намагався загасити Божий вогонь, зупинити джерело, яке відкрилося в день П'ятидесятниці. Тому з'явилися ніколаїти, валаамове вчення, лжепророки... Ворог знає, що сила Церкви – в єдності з Христом у Дусі Святім. Цю силу диявол завжди намагався спинити. У Самсона Даліла хотіла вивідати секрет його сили. Так само чинить лукавий – він хоче зробити Церкву безсилою, обрізавши (обрізано) її кучері.

Але ніякі сили не змогли згасити Божий вогонь. Він горів протягом 20 віків і горить у XXI столітті. Я вірю, що й у наші дні Він діє дуже потужно, – на підставі слова: «Останніми днями Я виллю від Духа Свого на всяке тіло...»

Початок дії Духа Святого був дуже яскравим, але сьогодні Він діє набагато потужніше й сильніше, ніж у перші дні. Бо в день П'ятидесятниці увірували три тисячі. Сьогодні, за приблизними підрахунками, біля 500 мільйонів людей пережили хрещення Духом Святим.

А ті, хто каже, ніби Дух Святий тепер діє не так, як раніше, – це люди, які не мають близьких стосунків з Богом. Господь і нині зціляє, відповідає на молитви, і без Святого Духа не каються б люди.

Це величезне чудо, коли Дух Святий міняє серце грішника. Без Святого Духа неможливо покаятися. Людина цього, буває, не цінує, а це важливі духовні речі. Зцілення, мови, пророцтва – важливі речі, але найцінніше для Бога – привести грішника до покаяння. Для цього помер Христос, а не ради ознак та чудес.

Дехто думає, що дії Святого Духа – це суцільні чудеса й ознаки. Так, чудеса й ознаки супроводжують проповідь Євангелія. Та наріжним каменем Церкви є не чудеса. Наріжний камінь – Ісус Христос!

– Як і дари Святого Духа найяскравіше проявляються нині?

– Усі дари, про які написано в Євангелії. Можливо, не так масово і не всюди... Це залежить від рівня віри. Бог хрестить Духом Святим з ознакою інших мов сотні й тисячі людей по всій землі. Бог по молитві Церкви зціляє хворих – маємо тисячі свідчень. Якщо немає таких проявів, як, наприклад, у часи апостолів, коли їхня тінь зціляла хворих, то це ще не значить, що Святий Дух не діє. Не потрібно вказувати Духу Святому, як діяти. Дух діє як хоче і де хоче.

Він звіщає, утішає, навчає... Можливо, й не так часто, як би дехто хотів. Чому? Та тому, що в нас є Боже Слово – світільник і основа істини, де закладена вся Божя наука. Дари Святого Духа тільки обновлюють цю науку – на підставі Біблії. Вони додаткові, допоміжні, а основний фундамент кожної віруючої людини має: живи по Біблії – і Дух Святий буде з тобою.

На жаль, люди не дуже люблять Біблію, більше прагнуть переживати якісь особливі емоції, чудеса. Це веде не туди... Автор Біблії – Дух

Святий. І понад те, що вже зафіксовано в Писанні, нічого не може бути сказано. Дух Святий завжди буде діяти в рамках Євангелія.

Скажімо, діють сьогодні дар вигнання демонічних сил через служителів, дар учительства – є служителі, що вміють доступно навчати. Діє дар мудрості – у служителів, що опікуються десятками церков, у пастирів. Власне, якщо говорити про пастирів, то їм найперше необхідний не дар чудотворення, а дар слова мудрості й учительства.

– Яка роль людини в діях Святого Духа?

– Важливо розуміти, що Бог починає працю з грішником, який практично нічого не вміє, не знає, не розуміє... Святий Дух бере грішника і творить з нього праведника. Для того й була Голгофа, щоб людину омити кров'ю Христа, образно кажучи, із чорної зробити білою. Щоби вона з раба гріха стала вільною в Христі. Тому Ісус акцентує в Новому Заповіті: потрібно народитися згори. Коли грішник визнає Ісуса Христа як Господа і Спасителя, кається в гріхах і стає новою людиною – він тільки народився для Бога. Йому треба ще багато речей пізнати, зрозуміти, навчитися.

Коли людина робить перші кроки, вона ще багато чого не знає, хоча стала Божим дитям. Але зростаючи у вірі, більше пізнаючи Бога, вона починає дивитися на людей інакше, ширше й даліше.

Апостол Павло мав настільки глибоке пізнання Бога і сповнення Духом, що про себе казав: «Я боржник усім: і гелленам, і юдеям, і варварам, і мудрим, і немудрим...» Він стояв перед таким океаном Божої любові, яка йому відкрилася через Ісуса, що написав: «Я готовий проповідувати усім».

– Як Святий Дух працює над людиною?

– Коли проповідується Слово Боже, Святий Дух торкається серця, спонукує до покаяння. Далі відкриває людині очі – і вона бачить вірою Христа. Жертва звершилася 2000 років тому, а Святий Дух так її представляє, ніби це було вчора. Людина захоплюється цим, впокорюється, увірує. Народившись згори, вона входить у нові стосунки з Богом через Духа Святого. І ось тут людський фактор відіграє величезну роль. Бог зі Свого боку завжди вірний і готовий допомогти. Проблема в особистості людини! Це ж вчорашній грішник. Він все ще у плоті, навколо нього – спокуси.

Потрібно будувати правильні стосунки з Богом, але гріховна при-

рода опирається цьому. Тому Павло каже: я щодня себе впокорюю. Плоть ворогує проти духа. Важливо – на чийому я боці. Якщо на боці плоті, то мої стосунки з Богом будуть дуже слабенькі. Ми повинні прийняти рішення з моменту покаяння – бути на боці нашого новонародженого духа. Годувати його Словом Божим, молитися – це як дихання для нього.

Святому Духу потрібно довіряти, Святому Духу потрібно сповнятися, Святому Духу потрібно коритися. Ці речі бачить тільки Бог. Ми бачимо по плодах: людина завжди невдоволеною, нарікає, сумна, примхлива. Значить, у неї нерозвинуті стосунки з Богом. Так, вона народжена згори, але не зростає. Дух Святий постійно працює, щоб ми змінювалися, трансформувалися. Щоб внутрішньо ставали подібними до Христа – любили людей, були милосердними, добрими, мали чисте серце. Роль Святого Духа – відобразити в нас образ Христа. Це одне з найбільших чудес – повернути грішнику образ Божий.

Багато людей цього не розуміють і шукають духовних проявів. Але прояви – це інструменти для досягнення мети. Наша мета – підкоритися Духу й змінюватися в образ Ісуса. Якщо змищується цей акцент, починаються неприємності – неправильний ріст, відсутність плоду, людський фактор бере верх над духовним. Отже, від нас залежать наші стосунки з Богом. Бог завжди стабільний. Людський фактор – архіважливий.

– А як щодо дії Духа через людину? Адже фактично будь-які духовні прояви пов'язані з конкретними служителями...

– Це і так, і не так. Відомі свідчення деяких колишніх мусульман – їм Сам Бог з'являвся особисто. Вони молилися, шукали – й Ісус їм відкривався прямо. Тобто не можна сказати, що Бог діє тільки так і не інакше. Хоча здебільшого Він діє через людей.

Дія Духа в людині – основна. Дія через людину – другорядна. Хочу підкреслити: яка користь мені, якщо через мене буде діяти Святий Дух, а я сам не змінююся? Дух Святий має два вектори.

Внутрішній вектор – змінювати нас, зближати з Богом, щоб ми приносили плід. У тому прославиться Отець, коли принесемо багато плоду. А галузка, яка не приносить плоду, буде відтята.

Зовнішній вектор – коли Бог діє через людину (пророцтва, зцілення через покладання рук, проповідь Євангелія, інші мови та тлумачення, чудотворення і т. ін.). Це – зовнішня

дія. Вона не є паспортом неба.

Чому багато служителів падають? Бо думають: якщо через мене Бог діє, то в мене хороші стосунки з Ним. Але, згідно з Біблією, Бог діяв через людей, які врешті-решт впали. Згадаймо Самсона, Саула. Це люди, які внутрішньо не хотіли змінюватися. Сила Давида у тому, що він внутрішньо прагнув Бога, змінювався, визнавав провини, каюся як ніхто... Як він внутрішньо не хотів змінюватися. Це було явне чудо, явний результат. Це зробив Господь!

Хочу зазначити щодо зовнішніх духовних проявів: не можна диктувати щось Духу Святому, чогось вимагати від Нього, треба просто покоритися Йому.

Ми маємо в Писанні конкретну дорогу. Там усе розписано. Потрібно лише це вивчати і себе до цього нахилити. І далі – нести істину іншим. Щоб не тільки я був спасеним. Віруючі люди повинні всіма фібрами своєї душі прагнути спасіння інших. І отділяючи це є зовнішня дія Святого Духа – проповідь. Кожен, хто вірує в Ісуса, мав би бути знаряддям Святого Духа – для внутрішнього збудування й росту і для ефективної дії назовні. «Ви будете Мені свідками!» І для того дано силу.

– Як пояснити незбалансованість проявів різних духовних дарів, тобто увагу людей до одних із них і недооцінку інших.

– Людам завжди хочеться йти легшим шляхом, хочеться бачити явну Божу дію і на цьому вже будувати свою віру й стосунки з Богом. Але суть Євангелія не в тому, щоб бігати за чудесами. Ніде не написано шукати чудес. Але чітко написано: «Шукайте Господа, доки можна знайти Його», шукайте Його лиця, шукайте Його сили, шукайте Царства Божого і правди його...

Для Бога архіважливо врятувати нашу душу. Оце номер один. А люди змищують акценти. Їм подобається зовнішня дія – зцілення (хто ж не хоче бути здоровим?), вигнання демонів, пророцтва... Для Бога немає проблеми все це робити. Для Нього проблема – наше серце змінювати.

І завдання служителів – пильнувати за балансом духовних впокобань віруючих і правильно розставити пріоритети. Насамперед – спасіння душі. Далі спасенню душі треба навчати. А вже потім будувати її через духовні дари. Усе повинно мати своє місце, не треба це плутати.

Бог найбільше прагне внутрішніх змін. І кінець життя покаже: людина, яка розвивалася неправильно, не принесє плоду. Вона буде сварлива, гнівлива, невдоволена, може вдаритися у фанатизм, сектантство...

Авраам не зробив жодного чуда. То що – він невіруючий?! Чудо – це ще не ознака, що ти на правильній дорозі. Навіть якщо тисячі через тебе покаються, це мене не врятує. Яка користь людині, яка цілий світ придбає, а душі свої пошкодить? Найбільше чудо – це зміна грішника. Пропадав – і знайшовся. Був мертвий – і ожив.

Дари духовні – як риштування на будівництві, яке демонтують, коли дім готовий.

– Проілюструйте, будь ласка, кількома яскравими прикладами дію Святого Духа у вашому житті.

– Один із багатьох яскравих прикладів дії Духа Святого – молитва за

одного старенького пастора, який вмирав від раку стравоходу. Це було прощальне зібрання. Під час молитви миттєво зійшла Божя сила. Бог зцілив пастора. Він попросив їсти (до цього не їв кілька тижнів). Потім ще й ходив на служіння. Це було явне чудо, явний результат. Це зробив Господь!

Було в нашій церкві чудо, коли Бог зцілив літнього чоловіка, який дуже страждав від астми. Після молитви астми миттєво не стало – чоловік став дихати, як хлопець!

Коли хворіли наші діти, то не раз Господь зціляв їх просто в одну мить після наших молитов.

Є свідчення десятків людей, які підходили до мене і розповідали, що були зцілені під час слухання проповіді – ставала здоровою печінка, миттєво зросталися переломи, припинявся нестерпний головний біль.

Свідчачи людям, яких зустрічав уперше, я бачив, як вони не те що плакали, а просто ридали. Це дія Святого Духа – Він торкається з любов'ю.

– Чи можна сказати, що цілі Святого Духа різні в різні періоди історії? І які Його цілі для нашого часу?

– Основна ціль Духа Святого завжди одна і та ж – привести людей до Основи, до Ісуса Христа. Періоди ж в історії різні. В одні з них люди прагнуть Бога. Наприклад, Ілля прагнув – і пішов дощ.

Отже, Святий Дух діє згідно з Писанням, але проблема в людях. Чим більше людей спрагнені Бога, тим швидше приходить пробудження. Коли ж люди байдужі, матеріально забезпечені, вони обростають плоттю, духовно замикаються, не шукають Бога. Тому Господь допускає труднощі, навіть катастрофи, щоб спонукати людину шукати головне, щоб вона не загинула.

«Хто прагне, іди до Мене і пий!» «Шукайте – і знайдете, стукайте – і відчинять...» Якщо ж я не цікавлюся, то Господь насильно напавати мене не буде.

У часи війни люди не думали про розкоші, вони думали, як живими лишитися. Сама ситуація змушувала їх більше молитися, вони були добрішими, жертівнішими, ділилися останнім шматком хліба. Коли приходив благополуччя, люди ніби обростають жиром, як моржі чи тюлені. Він такий лінійний, що його ні Бог не цікавить, ні ближній... І на цьому ґрунті жиру виростає егоїзм. Людина стає невдоволена сама собою, іншими, невдоволена Богом...

Господь допустив радянську систему подібно до того, як допустив для євреїв єгипетське рабство. Вони б не заволодали до Бога, якби не було тиску з боку фараона. Якби їм було добре, вони би просто асимілювалися, розчинилися серед народів. І вже у відповідь на їхнє воляння Бог послає Мойсея. Так і за Радянського Союзу: система тиснула – і люди шукали Бога.

Бог сьогодні багатьох людей в Україні спонукує до молитви. Тисячі людей моляться за ситуацію в країні. Але найперше потрібно самим мати правильні стосунки з Богом. І бути єдиними в Ісусі Христі. Якщо навіть двоє чи троє погодяться про щось, то, згідно з Біблією, буде результат. А якщо погодяться дві-три тисячі, а якщо – 200-300 тисяч?! Церква повинна впливати на усі сфери життя.

Розмовляв Дмитро ДОВБУШ.

Тисячі християн стали учасниками ходи, присвяченої захисту традиційних сімейних цінностей

У суботу, 4 червня, у центрі Києва вперше відбулася міжконфесійна хода на захист прав дітей і сім'ї, яку ініціювала Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій.

Віруючі люди разом із родинами прийшли на центральні вулиці столиці, аби привернути увагу до проблем захисту прав дітей, у тому числі проблеми абортів.

«Ми виступаємо на захист класичної сім'ї як союзу чоловіка і жінки, адже це відповідає Божому

задуму та природі людини», – заявили організатори.

Ще о десятій ранку на Софійській площі почали збиратися люди: служителі різних конфесій, батьки з дітьми. Багато хто – у вишиванках. Люди тримали транспаранти з гаслами проти абортів та за утвердження сімейних цінностей, усім бажаючим роздали кульки з логотипами свята. Об 11-й колона вірян урочисто рушила від Софійської вулиці Володимирською, Богдана Хмельницького та Хрещатиком до Європейської площі. Перехожі із за-

доволенням приєднувались до ходи.

Перед Українським домом розпочалося міжконфесійне молитовне зібрання, під час якого прозвучали урочисті звернення глав окремих Церков, які входять до складу ВРЦіРО.

«Це дуже важливий момент в

історії України. Хотілось би, щоб кожен із нас відчув велику відповідальність за долю нашої країни. Ми можемо будувати, а можемо руйнувати. Якщо ми будемо з Богом і нами буде керувати Його Слово, то Україну ніхто не переможе», – наголосив у своєму виступі старший єпископ ЦХВС України Михайло Паночко. Він закликав усіх присутніх молитися і благословляти сім'ї.

Цього дня також відбулися виступи дитячих і хорових колективів, виставка дитячої творчості та інші заходи, присвячені Дню захисту дітей.

Ми живемо в час, коли громадськість може задіяти різні важелі (у тому числі й мирні масові заходи), щоб вплинути на законотворчий процес в Україні. У питаннях, що стосуються сім'ї і виховання дітей, своє вагомє слово мають сказати віруючі люди, члени церков.

Планується, що така хода стане щорічною.

Після сімейної ходи від Софійської площі кияни і гості міста попрямували до Річкового вокзалу. Там на Поштової площі протягом цілого дня 4 червня тривав щорічний фестиваль «Всі разом – за сім'ю!». Цьогоріч святкування на Подолі відвідали понад п'ять тисяч людей.

Вже о 12-й годині ведучі денної програми Катерина Кондратюк та MC DOBRIY розпочали свято. Денна програма тривала аж до шостої вечора. За цей час на сцені побували багато дитячих танцювальних, співочих і театральних колективів. Це, зокрема, Firedance, «Ноїв ковчег», «Нарнія» та інші. Відбувся також студентський показ мод. А поза сценою – батут, атракціони, аквагрим, солодка вата, ліплення.

Недільна школа «Планета Д» провела для дітей розважальні конкурси та ігри, визначала переможців та вручала подарунки. Діти із захватом брали участь у всіх вікторинах, а батьки в цей час могли відпочити.

Можливостей було вдосталь. Адже по всій території були розміщені десятки різних локацій сімейного сервісу – для дітей, подружніх пар, батьків, хлопців і дівчат. Для

«Всі разом – за сім'ю!»

найдинамічніших проводилися танцювальні майстер-класи. Спекотна погода цьому не завадила – танцювали прямо у фонтані під струменями води.

Проходили також різноманітні майстер-класи про роль мам та дружин, батьківського виховання, особливості підліткового віку.

Були й інші цікавинки. Зокрема, Міжнародний центр батьківства проводив спеціальні змагання для чоловіків під назвою «Супертато». Татусі повинні були тягнути машину на 30 метрів. А дружини та діти вболівали.

«Ми проводимо це, щоб батьки могли показати своїм дітям, що тато може бути сильним, що він опора для сім'ї, – пояснив голова центру Олександр Марченко. – Ми заохочуємо чоловіків бути веселими, радіти разом з дітьми, проводити час з ними. А ще наша ціль – щоб чоловіки навчилися відповідати за прийняті рішення».

Після участі у змаганнях своїм портретом справжнього тата поділився батько двох дітей Руслан Орлинський: «Він повинен бути

мудрий, справедливий, прощаючий, веселий, де потрібно – строгий. Я намагаюся завжди пам'ятати про усі ці критерії та вчуся бути таким».

Сімейні консультанти Юрій і Тетяна Соколовські організували «Подружній діалог». За столик для двох пропонувалося сісти подружній парі та просто поговорити. «Ми запрошуємо сьогодні усіх на подружній діалог, оскільки бачимо велику нестачу в спілкуванні саме чоловіка та дружини, – говорить сімейний консультант Тетяна. – Вони зайняті побутом, роботою, але поспілкуватися їм ніколи. Вони не поставлять тих запитань, які ми покладали на столики тут. А практика засвідчує, що 80% проблем у сім'ї – через невміння спілкуватися».

Проект «Анатомія шлюбу» організував Speed dating (швидке побачення) для неodrужених пар. Вони запропонували молодим людям поспілкуватися на запропоновані теми. На це виділялося п'ять хвилин, потім пари повинні були мінятися чотири рази.

Організатори взяли на себе відповідальність порівняти всі замітки, які робили учас-

ники одне про одного, і найбільш відповідні пари скontaktувати через електронну пошту або мобільний телефон.

Учасник проекту 23-річний Ігор Крутько після участі у такому побаченні сказав: «Мені дуже сподобалось. Це чудова ідея!».

Самі учасники свята відгукуються позитивно, кажуть, що готові навіть і долучитися до організації. «Я сьогодні приїхав, щоб взяти приклад і в майбутньому проводити таке у себе в Фастові, – з блиском в очах каже Андрій Яківець, президент Федерації сумо у Київській області. – І я переконаний, що такі фестивалі треба проводити частіше ніж раз на рік, бо сім'я – то фундамент!».

Руслан Кухарчук, голова громадянського руху «Всі разом!» та один з організаторів фестивалю, підсумував захід словами: «Цьогоріч як ніколи раніше у багатьох містах України відбулося багато вуличних просімейних заходів. Вони набули ознак справжнього національного руху. Київський фест «Всі разом – за сім'ю!» став певним підсумком усіх травневих заходів по Україні. Це приємно, що столиця долучилася до всеукраїнського сімейного руху».

Завершився день яскравим вечірнім шоу і концертом на великій сцені.

Прес-центр фестивалю «ВСІ РАЗОМ – ЗА СІМ'Ю!».

Пуритани (від англ. *purity* – чисто-та) – послідовники кальвінізму в XVI-XVII столітті в Англії, які вимагали очищення англіканської Церкви від старих католицьких обрядів. У переносному сенсі слово «пуританин» вживається для людини, яка дуже переймається чистотою своїх думок і вчинків і вимагає такої чистоти від інших.

Нині слово «пуританський» вважається синонімом до слова «аскетичний». Це вчення, як часто вважають, годиться для літніх та хворих людей або ж тих, кого відкинуло суспільство. Людина, яка веде пуританський спосіб життя, на думку наших сучасників, одягнена в темний, скромний та немодний одяг, майже не усміхається і не виявляє жодних емоцій. Ці люди, будучи моралістами-законниками, яким чуже все людське, вважають музику гріхом, спорт чи інші розваги неприпустимим заняттям для християнина. Вони неосвічені та нетерпимі до тих, хто не згоден із їхніми переконаннями. І це помилкова точка зору.

Безперечно, ці люди жили за високими моральними стандартами, ретельно дотримуючись норм Писання. Вони прагнули духовної чистоти – і це бентежило інших людей, оскільки викривало їхню гріховність. Коли англійський проповідник-пуританин Річард Роджерс читав лекції у Ветерфілді, хтось сказав йому: «Мені дуже подобається ви і ваша компанія, але ви такі педантичні». На що Роджерс відповів: «Я служу строгому Богу!». І, як зауважив хтось з дослідників пуританства, «немає нічого протиприродного в тому, коли людина серйозно і вимогливо ставиться до того, що цінує понад усе. Атлети суворо ставляться до тренувань. Музиканти – до репетицій, ділові люди – до свого бізнесу. Пуритани ж були суворими до своїх моральних і духовних вчинків».

Сучасні дослідники християнства запевняють, що пуритани – це не дивні релігійні фанатики чи соціальні екстремісти, а навпаки, «совісні та освічені громадяни, наділені здоровим глуздом, принципові, благочестиві, рішучі та дисципліновані люди, з неймовірними сімейними чеснотами...»

Рух пуританства виник в середині XVI століття в Англії як відгалуження кальвінізму. Тут поряд з реформацією Церкви, яка виникла з ініціативи влади і привела до утворення національної англіканської Церкви, з'явилася народна реформація – пуританізм, який розпочав боротьбу з офіційною Церквою. Пуританами називали прибічників усіх протестантських груп, не згодних з «установленою» Церквою, які прагнули очистити її від залишків католицизму, що збереглися в англіканстві.

При Єлизаветі пуританство представляли як суто релігійну опозицію. І хоча королева боролася проти цього руху, кількість пуритан постійно зростала. Більшість багатих торговців і провінційних джентльменів були тоді пуританами. Вони боролися проти тих обрядів національної Церкви, які для пуритан мали певне символічне значення і не були дрібницями.

Спочатку пуритани були віддані владі, вірячи в її священний характер і божественні права короля. Але водночас вони проповідували загальне братство у Христі й поширювали ідеї соціальної рівності.

Пуритани справили величезний вплив на англійську культуру, на характер англійської нації. Взірцем для англійських пуритан стала церква, заснована Джоном Ноксом в Шотландії. Та особливо великий вплив пуритани чинили на Америку, куди змушені були переселитися через тиск з боку влади.

Переселення почалося 1605 року, коли на престол сів Яків I (1603-1625). Пуритани спершу думали, що для них настав сприятливий момент, оскільки король був вихований у пресвітеріанському дусі, тому й вийшли до нього на зустріч з так званою «петицією тисячі», під якою підписалося 827 чоловік, тобто десята частина духовенства Англії. Вони вимагали відміни обрядів, реформи церковного суду, більш суворого дотримання недільного дня. Король прийняв петицію, обіцяв скликати конференцію єпископів та богословів для її обговорення, але це не дало бажаних результатів. А через певний час він взагалі заявив, що або змусить пуритан стати конформістами (конформізм – пасивне, некритичне прийняття пануючого ладу, норм, цінностей, традицій, законів тощо), або ж вижене їх із країни. З 1605 р. почалися вигнання пуритан та виселення їх в Америку.

Вони сформували США

XVII століття в Англії було часом культурної, релігійної, соціальної та політичної боротьби. У цій боротьбі політичні партії об'єдналися з релігійними. Центральну роль у ній відігравав саме пуританізм, який розділився на дві великі фракції – пресвітеріан та індепендентів.

Тоді як вплив пуританізму в Англії перебував на спаді, пуритани стали головною релігійною силою в Новій Англії. За винятком Род-Айленда, усі американські колонії заснували індепендентські церкви. Хоча цей рух зазнав певного спаду наприкінці XVIII століття після появи руху унітаріїв, пуританізм продовжував визначати релігійне життя Нової Англії і вихідців із неї аж до XIX століття. І в Англії, і в Південній Америці увага, яку приділяли пуритани освіті, моральності та багатом (якщо не всім) демократичним принципам, здійснили неймовірний вплив.

Зокрема, відомий на весь світ Гарвардський університет був створений у 1636 році, майже одразу після приїзду в ту місцевість пуритан, які втікали від переслідування з боку англійської корони.

Отже, пуританство було духовним рухом, де на першому місці стояли Бог і святість, рухом за реформування Церкви, оновлення пасторства, проповідування та духовне відродження.

Чого ми можемо навчитися у пуритан?

Найперше, впорядкованості повсякденного життя. Їхнє християнство було всеохоплюючим, їхнє життя було цілісним і обералося довкола єдиної мети – шанування Бога, роблячи все «святістю для Бога». У них не було роздвоєння між святим і світським. Усе, створене Богом, було святим. Будь-яка діяльність мала бути освяченою, тобто все робилося для Божої слави. У своєму прагненні до небес пуритани стали людьми порядку, практичними реалістами, побож-

ними, цілеспрямованими та практичними. Сприймаючи життя в усій його повноті, вони поєднували споглядання з дією, поклоніння – з працею, роботу – з відпочинком, любов до Бога – з любов'ю до ближнього, особисте – з суспільним і мали широке коло різномірної відповідальності один перед одним.

Вони ретельно розподіляли свій час не стільки для того, щоб не допустити у своєму житті нічого поганого, скільки для того, щоб принести в нього все хороше і важливе. Натомість ми схильні жити навмання, як доведеться, не плануючи свого життя.

По-друге, вони можуть дати нам уроки духовного життя. У спілкуванні пуритан з Богом Ісус Христос був у центрі, а Священне Писання – найпершим і найвищим авторитетом, відповідно з яким вони намагалися жити. Знаючи нещирість і схильність до обману серця грішної людини, вони виховували в собі смирення, скромність і недовіря до самих себе. Тому регулярно досліджували самих себе, перевіряючи, чи немає в них потягу до зла. Однак при цьому їх не можна звинуватити в нездоровому «самокопання». Навпаки, дисципліна самоаналізу відповідно до Святого Писання в поєднанні з дисципліною сповідання, залишення гріха були для них джерелом безмежного духовного спокою та радості.

По-третє, ми можемо навчитися в пуритан їх пристрасного прагнення до ефективних дій. У них не було часу на неробство, це

У наші дні християни ведуть пасивне, не молитовне життя. Пуритани ж молилися за Англію, розуміючи, що там, де нехтують обов'язками і править невірство, державна політика стає загрозою.

По-четверте, пуритани можуть дати нам уроки своєю програмою міцної сім'ї. Не буде перебільшенням сказати, що в англословному світі християнську сім'ю створили саме пуритани. Пуританська етика шлюбу полягала не в тому, щоб шукати чоловіка (дружину), опираючись на пристрасну миттєву любов, а в тому, щоб шукати людину, яку ви зможете любити протягом всього свого життя як найкращого друга, і з Божою допомогою знайти таку людину.

Пуританська етика виховання дітей полягала в їх навчанні правильному життєвому шляху; у турботі одночасно про тіло і душу; у підготовці до благочестивого і суспільно-корисного дорослого життя.

Пуританська етика сімейного життя базувалася на підтриманні порядку в домі, вихованості та сімейних богослужіннях. Доброзичливість, терпіння, постійність і підбадьорення один одного вважалися головними сімейними чеснотами. У той час не було ні побутових пристроїв, ні розвиненої медицини, ні інших вигод. У цих умовах сімейне життя було школою виховання характеру, але те, як пуритани протиставили всім відомому бажанню зірвати на домашніх свій настрій, як шанували Бога своєю поведінкою в сім'ях, заслуговує щирої похвали. Вдома пуритани проявляли зрілість, приймаючи труднощі та біди реалістично, як від Бога, вони не лякалися і не озлоблялися.

Перший день Подяки у Плімуті.

енергійні прихильники активних дій. Але разом з тим вони не розраховували тільки на сили людини. Вони працювали для Бога і повністю покладалися на Бога, Який діяв через них. Вони завжди славляли Бога за все, що зробили і що їм здавалося правильним.

Ніхто з них не хотів бути революціонером у церкві чи державі, хоча деякі з них мимоволі стали ними. Але всі вони щиро прагнули бути активними провідниками Божої дії у процесі зміни від гріха до святості, де це вимагалось. Тому їхні проповідники довго і ревно молилися перед своїми проповідями в церкві, а прості люди – перед будь-якою важливою подією в житті (шлюбом, діловими угодами, великими покупками тощо).

Крім того, дім був першим місцем, де кожен пуританин євангелізував та служив. Гере писав: «Пуритани намагався створити Церкву зі своєї сім'ї... щоб народжені в його сім'ї народилися б згори для Бога». У наш вік, коли сімейне життя стало хитким навіть серед християн, коли малодушне подружжя обирає легкий шлях розлучення, а не зусилля для покращення своїх стосунків, а самозакохані батьки балують дітей в матеріальному сенсі, нехтуючи їхньою духовністю, нам варто повчитися у пуритан, поведінка яких щодо цього була зовсім іншою.

По-п'яте, ми можемо навчитися в пуритан розумінню цінності людини. Завдяки вірі у великого Бога пуритани змогли повною мірою усвідомити глибину вічності та людської душі. Пуритани гостро відчували чудо людської індивідуальності. Хоча під впливом Середньовіччя вони не завжди могли поважати тих, хто відрізнявся від них у суспільному плані, вони цінували гідність людини, вважаючи людину створеною для того, щоб бути другом Бога.

По-шосте, ми можемо навчитися в пуритан ідеалу оновлення (відродження) Церкви. Вони не вживали термінів «оновлення» чи «відродження», а лише говорили про реформацію та реформу. Для нас ці слова означають тільки зовнішні аспекти церковної ортодоксальності, порядку, форм богослужіння та дисциплінарних правил. Але коли пуритани вживали слово «реформація», то мали на увазі набагато більше. Суть реформації, на їх думку, полягала в кращому розумінні Божої істини, в пробудженні палкої ревності в молитовному житті, більшій любові, радості та непохитній християнській цілеспрямованості у покликанні людини та в її особистому житті.

Д. П.

Реконструйоване перше селище пуритан-пілігримів на Американському континенті.

Дивовижне пробудження

У далекому 1742 році в місті Камбусланг у Шотландії сталося дуже незвичайне злиття Святого Духа. Пробудження викликало чимало дебатів серед релігійних лідерів того часу. Одні називали це масовою істерією, інші вважали це чудесним надприродним Божим звершенням.

Усе почалося з того, що за кілька років до цієї події в місто приїхав новий пастор Вільям М'Силлох. Прийнявши церкву, яка перебувала в плачевному стані, Вільям відразу почав молитися за пробудження. На його велике здивування, церкву відвідувала маленька жменька людей, а міщани взагалі не цікавилися Богом. Усі зусилля щодо євангелізації не приносили результатів.

І ось через кілька років щирих молитов пастор почув про велике пробудження, яке накрило північну Америку (історики вважають, що це було найбільше пробудження на американській землі). Професор Джонатан Едвардс і євангеліст Джордж Вайтфілу були провідниками цього руху. Люди тисячами приходили до Бога, і країна змінювалася на очах.

Вільям настільки запалився об'явленням про пробудження, що замість проповідей на центральному служінні почав читати історії про американське пробудження. Це посягло спрагу в його слухачів. Так вони молилися і очікували цілий рік, але нічого надприродного не відбувалося.

18 лютого 1742 року відбувалося звичайне служіння. Пастор прочитав кілька розповідей про те, як Бог проявляється на служіннях Едвардса, і почав молитися. Під час молитви Вільям раптом процитував вірш з Ісаї: «Хто нашій спасенній тії звістці повірив, і над ким відкривалось рамено Господнє?» (Іс. 53:1). Після цього він вигукнув у відчай: «Господи! Де ж люди моєї убогої праці серед цих людей?».

Після цих слів щось сталося. Ніби розряд електричного струму пронизав усе служіння. Пастор почув крики людей, що доносилися з різних куточків зали. Він не міг зрозуміти, що відбувається.

Майже всі присутні почали відчувати сильний внутрішній біль. Багатьох охопив страх за майбутнє покарання і вічний вогонь. Люди почали благати в агонії про

помилювання. Помолитись за людей, збентежений пастор пішов додому.

Через короткий час хтось постукав у двері його дому. Коли він відчинив, то побачив близько 50 невіруючих людей з міста. Вони наперебій почали розповідати йому про те, що відчують страшний внутрішній біль і не знають, що з цим робити. Це був тільки початок.

Страх і паніка перед вічним судом оволоділи людьми повсюдно. Люди почали відчувати велике осудження за свої гріхи і бігли в церкву, шукаючи там звільнення.

Так почався дивний рух, який потряс всю Шотландію. На вулицях міста спостерігалася масова істерія. Далекі від Бога люди починали відчувати сильний внутрішній біль, багато з них бачили пекло, яке готове було їх проковтнути.

Щоб помолитися зі всіма бажаними, пастор вирішив проводити зібрання щоденно. На служіннях відбувалися дивні речі. Люди тряслися від страху перед вічним покаранням. На одному служінні жінка прокричала, що цей біль сильніший, ніж той, який вона відчувала під час пологів!

До пізньої ночі люди не розходилися: хтось просто плакав, хтось ридав на весь голос, а деякі навіть непритомніли і годинами лежали на підлозі. Усе місто відчувало осудження за свої гріхи.

Пастор Вільям та інші священнослужителі почали служити людям, ведучи їх в молитві до Бога. Після цих молитов почали відбуватися цікаві речі. Люди продовжували кричати, але вже не від болю, а від неземної радості. Колишні грішники починали славити Бога на весь голос, нітрохи не соромлячись (незвичне явище для шотландців).

Чутка про це миттєво поширилася по всій країні. Натовпи з Шотландії, Англії і навіть Ірландії намагалися потрапити туди.

Піком стало служіння в серпні 1742 року, яке відбувалося просто на великому полі під відкритим небом. За підрахунками, близько 30 тисяч чоловік зібралось на тому служінні, і багато з них вийшли на покаєння! Люди, що пережили зустріч з Богом, миттєво змінювалися і наповнювалися неймовірною радістю! Шотландія була вражена Духом Божим...

Господи, повтори це знову... В Україні...

Як упізнати християнина

Як повинні виглядати християни? Як вони мають поводитися? За якими принципами їх можна розпізнати?

Є багато унікальних рис, якими повинні володіти всі, хто живе згідно з Божим Словом.

Справжнє християнське життя — це повне ототожнення себе з Христом і відображення образу Його праведної природи. Ось ознаки, за якими можна розпізнати правдивого християнина.

Любов

«Хто не любить, той Бога не пізнав, бо Бог є любов» (1 Ів. 4:8).

Любов — це суттєва цінність для будь-якої людини, що називає себе послідовником Христа. Ніхто не може називатися істинним християнином, не виявляючи при цьому діл любові. Незалежно від обставин, запропонована з любов'ю рука допомоги — це те, що вирізняє нас від всього іншого світу.

Благодать

«А ви один до одного будьте ласкаві, прощаючи один одному, як і Бог через Христа вам простив» (Еф. 4:32).

Благодать Божа покрила багато гріхів, і жертва, принесена на Голгофському хресті, оплатила їх покаєння. Ми справді благословенні. Незважаючи на те, що ми не заслужили благодаті, нам була надана великодушна допомога.

Подібним чином ми, як християни, повинні бути розпізнані за нашою готовністю подати благодать через прощення. Це не завжди буде заслужене прощення, але ми повинні пам'ятати, що й ми отримали незаслужено.

Чистота

«Наостанку...що тільки правдиве, що тільки чесне, що тільки праведне, що тільки чисте...думайте про це» (Фил. 4:8).

Під словом «чистота» ми маємо на увазі щось більше, ніж просто тему інтимного життя. Християн розпізнають не лише за чистотою у подружніх стосунках, але й за чистотою у всіх взаєминах, у всіх розмовах, вчинках і намірах.

Терпіння

«...Хвалимося в утисках, знаючи, що утиски приносять терпеливість, а терпеливість — до свід» (Рим. 5:3).

У світі, що швидко змінюється і пропонує швидке обслуговування, терпіння дуже важливе. І в той час, як світові можуть подобатися швидкі рішення і готові умови, Слово Боже закликає нас бути терплячими серед всіх утисків і випробувань. Це не завжди легко, але завжди правильно.

Жертвність

«Так-бо Бог полюбив світ, що віддав Свого Сина Однородженого, щоб всякий, хто ввірує в Нього, не загинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16).

Жертва, принесена на хресті Голгофи, демонструє безмірну величину жертвності, яку Бог надав Своему народові. Незважаючи на те, що ми ніколи не будемо здатні віддати за величну жертвність, вчинену майже дві тисячі років тому, ми повинні продовжувати цю спадковість. Християни мають впізнавати за жертвністю — рисою, яка відображає образ Небесного Отця.

Самовідданість

«Нехай кожен дбає не про своє, але кожен і про інших» (Фил. 2:4).

Самовідданість — це риса, яка ставить інших вище за себе, а Бога — понад усе. Хоч це не завжди просте завдання, демонстрація самовідданості говорить більше про ваше серце, ніж ви можете думати. Бо показує ваше усвідомлення того, що все, що ви маєте, насправді ніколи не було вашим.

Дотримання слова

«Ваше ж слово хай буде: так — так, ні — ні. А що більше над це — то те від лукавого» (Мт. 5:37).

Коли ми кажемо, що щось зробимо, ми повинні зробити все, щоб дотримати свого слова. Це засвідчує одну з найвеличніших рис характеру Христа. Методами Христа ми повинні показати світові, що на нас можна покластися і що ми не порушимо своє слово.

Пошана

«Шануйте всіх, братство любіть, Бога бійтеся, царя поважаєте» (1 Петр. 2:17).

Часто люди мають відмінні з нашими поглядами, але це не означає, що ми не маємо їх поважати. Сьогоднішні ЗМІ насичені новинами про християн, які не викликають поваги. Нас повинні розпізнавати як братство шанованих людей, які навіть серед розбіжностей здатні виявляти любов і благодать.

IESHUA.ORG.

Правильна суперечка

Телебачення з усіх сил намагається нас переконати, що кожен день подружнього життя — це сцени, як у шоу «Холостяк»: прогулянки на гелікоптерах, вечери на пляжі і закоханий погляд уважних очей.

На жаль (чи на щастя), такі сцени нічого спільного із звичайним, реальним життям не мають. У подружньому житті знаходиться місце для суперечок. Іноді для гарячих і жорстоких.

Сімейні пари, які заявляють, що ніколи не сперечаються, можна віднести до одної з трьох категорій. Або вони обманюють. Або в цій парі один із двох — дуже яскраво виражений домінуючий, що придушує другого, значно пасивнішого і м'якшого, і той не здатний за себе заступитися. Або ж обоє з подружжя повністю відмовилися від можливості розвивати і поглиблювати свої стосунки. Вони перетворилися на звичайних «сусідів по кімнаті», де в кожного свої інтереси і, як не дивно, своє власне життя.

Як же правильно вирішувати суперечливі моменти? Ось п'ять спо-

собів такої правильної суперечки.

Турбуватися один про одного

Пари, які вже не хочуть сперечатися, швидше за все, близькі до стану збайдужіння і бажання здатися. Дуже важко чути слова чоловіка чи дружини: «Роби, що хочеш».

Якщо нічого не зміниться в таких стосунках, ви можете бути впевнені: кінець близький. Натомість вміння турбуватися один про одного озна-

чає, що ви будете робити все, що потрібно, щоб вирішити питання.

Ви будете розмовляти, підете на необхідні поступки і жертви, навіть якщо не згодні з цим рішенням. Тому що любите.

Правильна суперечка — не про перемогу, а про «нові знання»

Перемога в суперечці — це коли

ви прислухалися до потреб, страхів і розчарувань свого подружнього партнера і навчилися краще слухати один одного.

Бувають ситуації, де ви ніби й перемогли, але в кінцевому підсумку це була піррова перемога, ви незабаром зрозумієте, що програли. Надто часто ми готові пожертвувати «здоров'ям» своїх взаємин заради можливості сказати «останнє слово».

Взаємини — це взаємне пізнання один одного, а не гра до переможного кінця. Однак коли виникають розбіжності в здорових стосунках, подружжя готове змінитися, щоб показати один одному любов. Це і є справжня перемога.

Обоє говорять, і обоє слухають

Коли одна людина говорить, а інша тільки слухає, то це не суперечка, це лекція. Правильно — коли одна людина говорить, а інша її слухає, не перебиваючи. А потім вони міняються місцями.

При цьому важливо говорити з добрими намірами, самовладанням і добрим тоном. А слухач повинен сконцентруватися на усвідомленні висловлюваних думок, а не обдумувати в ту мить «симетричну відповідь».

Наприклад, Ганна говорить: «Іване, те, що ти зробив сьогодні, дуже образливе для мене». А Іван тут же парирує: «Так? А пам'ятаєш, як півтора місяця тому ти таке натворила... А я тобі і слова не сказав!».

Не зациклюватися на чомусь одному, що повторюється і повторюється...

Якщо ви продовжуєте перемелювати у своїй суперечці одне і те ж, це означає, що ви не чуєте один одного і так і не дізналися нічого нового.

Хтось одного разу сказав, що божевілля — це повторення одної і тієї ж дії з очікуванням, що результат буде іншим. Для розвитку взаємостосунків необхідно постійно підлаштовуватися під потреби чоловіка чи дружини. Коли виникають розбіжності, потрібно розмовляти, слухати і «вносити зміни в програму».

Усе робить на славу Богу

У Біблії сказано, що шлюб — це ілюстрація того, як виглядають взаємовідносини Христа і Його Нареченої (Церкви). «Покине тому чоловік батька й матір і пристане до дружини своєї — і будуть обоє вони одним тілом. Ця таємниця велика — а я говорю про Христа та про Церкву!» (Еф. 5:31-32).

Наші сім'ї, насправді, — це проповідь Євангелія миру. Одного цього достатньо, щоб зрозуміти, наскільки важливий у вічності наш шлюб. Саме тому кожному з нас необхідно запитати себе: «Яке послання проповідує мій шлюб? Про що він говорить нашим дітям, нашій церкві, нашим друзям і світові, що спостерігає за нами?».

Молитви, на які приходить відповідь

Коли я була атеїсткою, у мене була подруга, яка часто молилася. Щотижня вона розповідала мені про потреби, за які молилася, і щоразу я бачила, як Бог відповідав на її молитви найдивовижнішим чином. Чи знаєте ви, як тяжко для невіруючої людини спостерігати за такими речами? Через деякий час єдиним моїм аргументом на захист моєї позиції був «простий збіг обставин», але й він вже не витримував ніякої критики.

Отже, чому Бог відповідав на молитви моєї подруги? Головною причиною було те, що в неї були близькі взаємини з Ним. Вона хотіла йти за Богом. Вона справді чула, що Він їй говорив. На її думку, у Бога було право спрямовувати її і керувати її життям, і вона не тільки не мала нічого проти, а й була вдячна Йому за це!

Для неї молитва була природною складовою її стосунків з Богом. Вона потребувала того, щоб приходити до Бога зі своїми турботами, страхами і надіями, просто розповісти Йому про все, що відбувається в її житті. І більше того, вона була впевнена, зсилаючись на те, що прочитала в Біблії, що Бог хоче, щоб вона довіряла Йому таким чином.

Для підтвердження цього вона часто наводила цитати з Біблії: «І оце та відвага, що ми маємо до Нього, — що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас» (1 Ів. 5:14); «Очі Господні на праведних, вуха ж Його — на їхній зойк» (Пс. 34:16).

Чому Бог відповідає не всім?

Можливо, це відбувається тому, що в цих людей немає близьких стосунків із Ним. Вони можуть визнавати існування Бога і навіть звертатися до Нього за допомогою час від часу. Але ті, хто ніколи не отримував відповідей на свої молитви, можливо, не мають спілкування з Ним.

Більше того, вони ніколи не одержували прощення за свої гріхи. Яке це має відношення до справи — запитаете ви. Ось і пояснення: «Ото ж бо, Господня рука не скоротшала, щоб не помагати, і Його вухо не стало тяжким, щоб не чути, бо тільки переступи ваші відділювали

вас від вашого Бога, і ваші провини ховали обличчя Його від вас, щоб Він не почув» (Іс. 59:1-2).

Цілком природно, що деякі люди почуваються далекими від Бога. Що вони звичайно говорять, коли моляться? Виглядає це приблизно так: «Боже, мені справді дуже потрібна Твоя допомога...» Після невеликої паузи: «Я знаю, що я зовсім не ідеальний, і в мене нема права просити Тебе про це...» Людина усвідомлює свою нечистоту і відчуває, що Бог також знає, наскільки вона недостойна просити Його про що-небудь. І тоді людина думає: «Кого я обманюю? Це не спрацює...»

Ця людина не знає, як отримати Боже прощення за свої гріхи. І не знає, що може мати спілкування з Богом у будь-який час, коли тільки побажає, і що Бог почує її молитви.

Чи завжди Бог буде відповідати на наші молитви?

Ісус говорить: «Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас,

то просіть, чого хочете, — і станеться вам» (Ів. 15:7). «Перебувати» в Ньому і в Слові означає поводитися згідно з Його волею, покладатися на Нього. Тоді ми можемо просити в Отця все, що побажаємо.

Ось наприклад: «І оце та відвага, що ми маємо до Нього, — що коли чого просимо згідно волі Його, то Він слухає нас. А як знаємо, що Він слухає нас, чого тільки ми просимо, то знаємо, що одержуємо те, чого просимо від Нього» (1 Ів. 5:14-15). Бог відповідає на наші молитви згідно зі Своєю волею (і Своєю мудрістю, святістю і любов'ю до нас).

Каменем спотикання для нас часто стає переконання в тому, що ми знаємо Божу волю. При цьому наше переконання найчастіше базується на наших почуттях. Ми вважаємо, що на нашу молитву про конкретну потребу Бог може відповісти одним-єдиним, правильним для нас чином. Ось коли можуть виникнути проблеми.

Ми, люди, обмежені в часі і просторі, і наші знання також обмежені. Коли щось відбувається, ми не можемо оцінити ситуацію загалом, а тим більше не маємо уявлення, які наслідки вона матиме в майбутньому. А мудрість Божа безмежна. Як та чи інша подія вплине на наше життя і взагалі на історію в цілому — знає лише Він. І Його задуми йдуть далі нашого розуміння і уявлення. Тому Бог не буде робити щось тільки тому, що ми думаємо, що це саме те, що нам потрібно.

Молитви, які залишаються без відповіді

Бог хоче, щоб ми довіряли Йому всі свої страхи і турботи. Навіть, якщо ситуація залишається безвихідною. «Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» (1 Петр. 5:7).

Іноді нам здається, що обставини сильніші за нас, що життя перетворилося на хаос, але це не так. Коли нам здається, що все навколо руйнується, Бог наводить в нашому житті порядок. Саме в таких складних обставинах людина може усвідомити ту радість, яку дають близькі відносини з Богом. «Господь близько! Ні про що не турбуйтеся, а в усьому нехай виявляються Богові ваші бажання молитвою й проханням з подякою. І мир Божий, що вищий від усякого розуму, хай береже серця ваші та ваші думки у Христі Ісусі» (Фил. 4:5-7).

Бог може знайти такі рішення вашої про-

блеми, про які ви навіть мріяти не смієте. Повірте, будь-який християнин може підтвердити ці слова зі свого власного життя. Але навіть якщо обставини не зміняться, Бог все одно дає мир в серце і дарує вітху. Ісус сказав: «Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається!» (Ів. 14:27).

Саме в таких складних обставинах ми повинні довіряти Богові. У Біблії написано: «... бо ходимо вірою, а не видінням», але це не сліпа віра. Вона базується на знанні Бога, Його характеру, на знанні того, хто Він.

Коли автомашина рухається мостом, безпека водія і пасажирів залежить від того, наскільки міцний цей міст. Не важливо, що про це думають сам водій і його супутники, а їм всім доводиться довірятися надійності цього мосту.

Так само й Бог хоче, щоб ми вірили Йому, поклалися повністю на Його надійність, милість, любов, святість і мудрість. Це в наших інтересах. Він говорить: «Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єр. 31:3); «Мій народ, — кожного часу надійтесь на Нього, серце своє перед Ним виливайте, Бог для нас — пристановище!» (Пс. 62:9).

Популярний вираз «читати молитви» насправді не зовсім правильний. Молитва — це звернення до Бога, це спілкування з Ним. Іван Златоуст говорив: «Під час молитви ми розмовляємо з Богом». Якби ви звертались до своїх знайомих, «читаючи» їм щось, що би вони про вас подумали? Бог — це Особа, причому набагато вища за людину і за інтелектом, і у всіх інших відношеннях, тому не треба нічого Йому «читати». Треба просто говорити те, що ми насправді думаємо, те, що в нас на душі.

Буває, люди навіть не розуміють, що читають. Який сенс у такому читанні? Така молитва не потрібна ні Богові, ні нам самим. Не дивно, що деякі люди при такому читанні молитов засинають, позіхають або думають про щось своє. Написані молитви можна використовувати тільки якщо вони відображають стан нашої душі.

Слова, що виходять з нашого серця, значно дорожчі для Бога, ніж вичитана звідкись навіть дуже гарна молитва. Отець Небесний хоче спілкуватися з нами, Своїми дітьми. У храмі іноді можна купити збірник з молитвами на всі випадки життя. Але такий збірник ніколи не замінить нам справжнього спілкування з Небесним Отцем.

BIBLE-FASTS.

Любов до себе

«Люби ближнього свого як самого себе» (Лев. 19:18). Ця заповідь — одна з найважливіших заповідей Біблії. Для свого часу вона була вельми прогресивна.

Первісне суспільство керувалося законом сильного та традиціями, що історично формувалися на принципах рівноваги інтересів. Люди помічали, що вигідніше для себе жити з сусідом у мирі, бачили: якщо щось давати, то й тобі дадуть, допоможуть.

Сила цієї заповіді полягала в тому, що вона закріплювала все добре у вироблених віками етичних нормах поведінки; проголошувала рівність перед законом усіх людей; накладала заборону на дії з позиції сили.

Водночас вона була легка для виконання й зручна, бо не вимагала від людей радикальної зміни поведінки й характеру.

Згідно з Божою заповіддю, ніхто не міг скористатися своїм службовим становищем, зробити собі якісь поблажки як володарець чи старший за віком або той, хто просто має більшу фізичну силу. Побожні, а то й просто розумні

чоловіки та жінки старалися виконувати цю настанову. У силу своєї практичності вона діє навіть серед невіруючих, у язичницькому світі, і дає непогані наслідки, оскільки міцно стоїть на засадах практики життя.

На перший погляд, все у цій заповіді виглядає чудово. І це дійсно було б так, якби не одне «але»: деяка розмитість поняття «ближнього». Саме тому, знаючи це слабе місце, хитрі фарисеї намагалися підловити Ісуса. «А хто мій ближній?» — спитав законник.

Як знаємо, Ісус, розповівши притчу, дає чітке визначення поняттю «ближнього»: наш ближній — це той, хто явив нам милість. Узагальнюючи, можна сказати: не всякий, хто живе поряд, наш ближній, а лише той, з ким ми пов'язані стосунками взаємодопомоги, приязні.

Якщо додати до цього, що старозавітна заповідь діяла в загальній атмосфері, яку Ісус охарактеризував словами: «Люби ближнього і ненавидь ворога твого» (Мт. 5:43), то стане цілком очевидною обмеженість дії першої заповіді любові. Ближній, фактично, є нашим ближнім лише доти, доки ми пов'язані з ним узами добра, якщо ж він змінив

ставлення до нас, то й наше ставлення до нього може змінитися — і то без порушення Закону.

Таким чином, очевидно, що при всіх позитивних проявах згідно з Законом особисте «я» залишається на почесному місці першості в нашому житті. Коло тих, хто може претендувати на нашу любов, чітко обмежене і досить-таки вузьке.

До речі, зазначимо, що під ворогами Старий Завіт розумів переважно представників чужих народів, які воювали проти Ізраїлю. Саме їх, не євреїв, можна було ненавидіти. Стосовно ж представників свого народу давалися такі настанови: «Не будеш ненавидіти брата твого в твоїм серці... Не будеш мстити і не будеш злопам'ятним...» (Лев. 19:17-18).

Дивно, але й сьогодні від багатьох проповідників нерідко доводиться чути «глибокі» проповіді про те, що нам треба сильно любити себе, бо інакше, мовляв, ми не зможемо належним чином любити ближнього свого. Просто не віриться, що ці шановані люди можуть не відчувати духа Нового Завіту, не помічати надзвичайно важливої заповіді, даної Ісусом Христом.

В Ів. 13:34 Господь каже прямо: «Нову заповідь Я вам даю... Як Я вас полюбив, так любіть один одного й ви». Ісус дав нам нову заповідь! Стару заповідь відмінемо! Боюся, що декому з нас ворог

просто закриває очі на це та інші відповідні місця Письма. Лукавий із властивим йому лицемірством дуже піклується про людей: щоб вони більше займалися собою, задовольняли себе у різних забаганках, безмежно шанували себе, любили себе, ставлячи на перше місце у своїй діяльності потреби плоті. Він добре розуміє, що цими речами людина заохочує, зміцнює свій природний егоїзм, і чим більше вона утверджується в ньому, тим менше їй діла до ближнього.

«Істинно, істинно кажу вам: якщо зерно пшеничне, впавши в землю, не вмере, то залишиться одно. Коли ж умре, то принесе багато плоду». Це слова Ісуса. До кого Він звертається? Ясно, що не до тих, хто бажає навчитися любові до ближнього, плекаючи своє кохання «я».

«Хто любить життя своє (душу свою), той погубить його. Хто ж ненавидить життя своє в цій світі, той збереже його для життя вічного» (Ів. 12:24). Звичайно, християнський лібералізм примушує нас делікатно обходити подібні місця — ну, то вже справа совісті кожного проповідника, але й закликати людей любити себе, теж, гадаю, не варто.

Нова заповідь є вершиною християнської любові. Вона орієнтує нас не на наше «я», як це робить Закон, а на жертвну любов

Христову. Нова заповідь любові незрівнянно ширша за стару. Під час таємної вечері Ісус проголосує її у досить вузькому колі найбільш наближених учнів. «По тому дізнаються, що ви Мої учні, якщо будете мати любов між собою».

Але це аж ніяк не означає, що заповідь поширюється лише на тих, хто досяг високого духовного рівня. Ще раніше Ісус скасовує саме поняття ворога. «Любіть ворогів ваших...» (Мт. 6:44). Ворог віднині — це не той, кого ненавидимо ми, а той, який «прокидає», «кривдить і переслідує» нас. Фактично, ворогів у християн не існує, оскільки ненависть до будь-кого з людей для віруючого неприпустима.

Таким чином, обмежень на поширення любові тепер нема. «Бо так полюбив Бог світ, що віддав Сина Свого Єдинородного, щоб кожен, хто вірує у Нього, не загинув, а мав життя вічне» (Ів. 3:16). Тож у Господі й ми відкріпили свою любов'ю для цілого людства.

Якщо врахувати, що Бог не дивиться на світ як на море, де всі краплини злиті в суцільну масу, а бачить кожну особистість до «останньої волосини на її голові», то масштаби такої любові просто неможливо уявити. І тоді стає зрозуміло, що й Ісус каже не про людські душевні почуття, а про дещо незрівнянно більше.

Віктор КОТОВСЬКИЙ.

Статуя як символ християнства

У 1859 році в Ріо-де-Жанейро прибув католицький священник Педро Марія Босс. Він був настільки вражений красою гори, що одразу вирішив: тут повинен бути пам'ятник, що прославляв би Господа за створену Ним таку красу. Абсолютно чітко отець Педро розумів: це повинна бути статуя Христа. Величезна статуя.

Але великі проекти вимагають великих коштів. Священник звернувся до імператорської сім'ї. Але принцеса, а тим більше імператор були в той час перейняті втриманням влади у своїх руках, тому витратити величезні суми на неприбуткові проекти було для них недозволеною розкішшю.

Імператор Педро II втримався при владі ще на 30 років, але 1889 року такі відкріки від престолу. На зміну монархії прийшло республіканське правління, за якого Церква була відділена від держави. У країні

настала економічна криза, люди опинилися на межі виживання.

Варто зазначити, що з 1859-го до 1884 року отець Педро активно брав участь у будівництві залізниці

на гору Корковадо. Він вірив, що колись статуя буде зведена, а залізниця при цьому відіграє чималу роль.

І ось 1921 року він дочекався

такої радісної звістки — влада Ріо-де-Жанейро погодилася побудувати статую, яку було б видно з будь-якого куточка міста. Для зібрання коштів провели акцію під назвою «Тиждень пам'яті».

Проект викликав такий відгук в народі, що гроші потекли рікою. Статую можна назвати народним проектом — з бюджету на нього не взяли жодної копійки. Жителі міста і передмістя, а також Церква зібрали 250 000 доларів. На той час це була просто величезна сума. Неможливо уявити радість отця Педро, який вірив у цей проект протягом стількох років.

За створення проекту взялися відразу кілька архітекторів і скульпторів, конкуренція була величезною. У підсумку найбільш вдалою була визнана концепція інженера Ейтора да Сільва Коста — Ісус з розпростертих руками, що зображали хрест. За проектом Христос повинен був стояти на постаменті у вигляді земної кулі, але згодом форма постаменту була змінена. У п'єдесталі пізніше була відкрита капличка.

Статую вирішили виготовити із залізобетону і покрити мильним каменем, дуже міцним через наявність

у ньому магнію. Руки і голову статуї виготовили у Франції, за моделлю скульптора Поля Лавандовскі, і переправили в Бразилію.

Ось тепер і знадобилася залізниця на гору, у будівництво якої багато сил вклав отець Педро. Саме за її допомогою елементи статуї були доставлені до кінцевого пункту призначення.

12 жовтня 1931 року відбулося урочисте відкриття статуї Христа Спасителя. Вона вражала своїми розмірами — висота 38 метрів, а розмах рук — 23.

Ця статуя — один із християнських символів сучасності, символ міста Ріо-де-Жанейро і один із найбільш відомих монументів світу. Розкинуті руки Христа символізують любов до всіх загалом і кожного зокрема. Дивлячись на статую Христа, ти розумієш, що Він обнімає кожного, хто приходить до Нього.

За останні 75 років статую двічі ремонтували — у 1980-му і 1990 роках. У 1932-му і 2000 роках була проведена модернізація системи нічної ілюмінації. 2003 року підйом, що веде на оглядову площадку, об'їхали ескалаторами.

BIBLE-FACTS.

Не «викручуйте руки» Богові

Що потрібно зробити, щоб Бог зробив те, у що ми віримо і чого просимо.

Молитися? Так. Довіряти Богові? Абсолютно! Бути Йому послухним? Дуже важливо! Базувати молитву на Писанні? Звісно ж! Залишатися вірним в малому? Безперечно.

Список можна продовжувати й продовжувати, однак є одне «але», без якого розсудливий в інших сферах християнин може з'їхати на узбіччя омани.

Вірте, молитесь, сповідуйте Слово Боже, будьте вірними, живіть свято, поведіть правильно, але тільки не робіть Бога бездушним автоматом з видачі відповідей, ніби Він якийсь духовний механізм, залежний від наших правильних дій...

Від часів стародавніх гностиків до сучасних християнських культів знаходяться розумники, які бажають переконати людство, що коли знайти особливі «духовні секрети», принципи чи якісь містичні ключі, то Бог обов'язково звершить те, чого ми

чекаємо. Він просто не зможе інакше. Ми змусимо Його! Як! б місця Писання не підганялися під ці слова, така концепція Бога робить нас керманічниками, а Творця — залежним від нас.

Але Бог діє, не запитуючи нашого дозволу. Знаходить пастушка Давида, Гедеона, що тремтить від страху, непостійного Петра, переслідувача Савла.

Ми не маріонетки в руках ляльководів, а наші правильні дії не можуть Його змусити щось зробити. Він Благий, Люблячий, Довготерпеливий, Милосердний, Святий, Справедливий і Праведний. Але при цьому Він — Господь всього. Ним керують сила нашої віри, потужність сповідання, десятини й пожертвування, невідступні молитви, вірність у служінні... Згадуючи про «духовні закони», ми не можемо забувати про Законодавця. Він — Особистість! Він — Господь!

Тому при всіх правильних діях залишаймося в глибокій залежності від Бога і Його допомоги. Це збереже нас у смиренні і правильній позиції серця перед Богом.

Денис ПОДРОЖНИЙ.

Телепрограму «Вірю» дивіться в Інтернеті на viru.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й год.). На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)
НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР — 18.30.

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)
НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

ВІРЮ
УВАГА!
Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірю»
на каналі ТРК «3-студія»
Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»
Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30
За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козоріса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, вул. «Віфлеме», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуня, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, вул. «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)
НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ — 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА — 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМІШЛЯНИ, вул. Галицька, 15; (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СТЕПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ — 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садгора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ — 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ, вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Вілійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; КОЗОВА, вул. Шкільна, 13;
ВИШНИВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; ЧОРТКІВ, вул. Незалежності, 76;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська;
с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26.

ІТАЛІЯ

Церква «ІСУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329)735-26-92.

Церква «Спасіння Боже»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)
Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970

<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

Дорогі друзі!
Слухайте

**ХРИСТІЯНСЬКІ
РАДІОПЕРЕДАЧІ**

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.30 — «Жива надія»

ЩОСУБОТИ

о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»

ЩОНЕДІЛІ

о 19.40 — «Відвертість»

ЩОСУБОТИ

о 20.00 — «Вірю»

о 20.35 — «Людина і вічність»

о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА

о 20.45 на хвилі «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ —

о 19 год.,

ЩОНЕДІЛІ —

о 9, 12 та 18 год.,

ЩОПОНЕДІЛКА —
молодіжне
служіння о 19 год.

Адреса:

м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

ВІРЮ

№ 6 (209)
червень 2016 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська
місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;

тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: viru.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.